

Ze života zvířat

Zazvonil budík a Lukáš ho, tak jako každý den, zamáčkl a pokračoval ve svém snění. Budík ho však nenechal snít dlouho. Lukáš mu ovšem ani tentokrát nedal šanci dlouho vyřvávat. Zatnul mu tipec a pro jistotu ho vypnul úplně. Pak se rozkošnický protáhl, převalil se na bok a s myšlenkou na nepříjemné vstávání, opět usnul.

Měsíc naposledy shlédl na krajinu v dáli a schoval se za horizont tvořený vrcholky stromů. Tma však krajině nevládla dlouho. Sluneční paprsky již brzo pošimraly skřivánka v jeho hnízdě a zapraskání větví oznámilo, že někteří obyvatelé lesa již nespí. Na malou louku z lesa vyskočila srna. Rozhlédla se kolem, nasála svěží ranní vzduch do nozder, a jakmile se přesvědčila, že je sama, utrhla si první, ranní rosou se třpytící, trs trávy.

Další zazvonění již nebylo tak protivné, ale Lukáše i přesto probudilo. Podvědomím řízeným pohybem sáhl po mobilním telefonu, zamžoural na displej a dotkl se prstem symbolu zeleného sluchátka.

„Kde seš ty vole?! ozvalo se dřív, než si stačil dát telefon k uchu. „Ty dneska nejdeš do práce, nebo co?!“ křičel na Lukáše hlas jeho kamaráda.

„Du!“ odpověděl nepřítomně Lukáš.

„A kde seš?!”

„Doma,“ zněla další Lukášova rozespalá odpověď.

„A víš kolik je hodin?!“

Teprve teď si Lukáš uvědomil, co se děje. Rychle vyskočil z postele. Telefon hodil na polštář, takže již neslyšel kamarádova poslední slova a začal se oblékat. Žaluzie na okně nechal spuštěné, jak spěchal, a jakmile vzal batoh, prolétl domem jako vítr starou stodolou. Auto si naštěstí předešlý den nechal venku. Když se večer vracel domů, nechtělo se mu ho uklízet. To mu teď ušetřilo několik cenných minut.

Jakmile nabral své kamarády, vyrazil k městu.

„Tebe ty vole, jednou ty baby zabijou,“ pronesl se smíchem jeden z kamarádů, hned potom co se pohodlně usadil.

„Jen doufám, že až to přijde, tak já u toho nebudu,“ dodal druhý.

„No tak sem trochu zaspal, no bóže. Ale když máte dobrý auto a skvělého řidiče, tak se nemusíte ničeho bát. Na hřbitově budete včas,“ opáčil Lukáš a všichni se jeho poznámce zasmáli.

Klid lesa byl narušován stále novými zvuky, ale nikdo z jeho obyvatel nikam nespěchal. Byl to jen další z obyčejných dnů. Ten den je čekaly pouze dva důležité úkoly. Sehnat něco k snědku, toho jim poskytovala příroda dostatek, a přežít. Ale i druhý z úkolů byl pro obyvatele lesa, pouhou rutinou. Patří to prostě k jejich životům.

Zatím co srna se popásala na šťavnaté trávě, u okraje silnice, nedaleko od lesa, malá myška vykoukla z poza starého pařezu a rozběhla se co nejtišeji, po měkkém koberci z mechu, aby ji nezaslechla sova, nebo nějaký jiný noční lovec. Stará liška, stále ještě ležící schoulená ve své noře, nasála chladný ranní vzduch, přikryla si čenich ocasem a spala dál. Ve svém věku měla ráda teplo mnohem víc než v mládí, proto pro ni bylo stávání do chladného ráno, stále obtížnější.

Zatím co z rádia zněly podmanivé tóny, Lukášovy kamarádi si dopřávali poslední veršičky přerušného spánku, Lukáš sledoval rychle se míhající stromy podél silnice, a snažil se soustředit na to, aby si nespletl, v případě potřeby, plynový pedál s brzdovým. V jeho stavu nevyspání a prudkého probuzení by na tom nebylo nic divného. Když přelétl pohledem přes tachometr, spokojeně se usmál.

„S takovoudle budeme v práci tak jako normálně.“

Po krátké chvíli však nohu na plynovém pedálu raději přece jen uvolnil. Blížil se k několika, ne sice prudkým, avšak díky úzké silnici přesto nepříjemným zatáčkám.

„Sakra!“ vyštěkl polohlasně, když na horizontu zahlédl světla jedoucího nákladáku. V blížících se zatáčkách se nerad potkával s kamióny ani za dne, natož pak v noci nebo ráno, kdy byla krajina zahalená šerem, popřípadě slunce vrhalo dlouhé stíny. A teď se s jedním měl potkat.

Instinktivně přidal plyn a zatáčky se snažil narovnat.

„To musím stihnout.“

Adrenalin mu proudil krevním řečištěm, v rukách cítil lehké chvění a obličej mu začínal žhnout vzrušením, když...

„Kurva!“ stačil ještě vykřiknout, než máčkl na tlačítko klaksonu a prudce sešlápl brzdový pedál.

Srna zvedla hlavu a zamžourala do oslepujících světel. Polekaná vyskočila na silnici, aby se dostala na druhou stranu, když vtom zaslechla pronikavý zvuk. Zastavila se tedy, ale ochromena pronikavým zvukem a oslepujícím světlem, zůstala stát. Instinkt jí však zavelel vrátit se zpět.

Liška procitla z mělkého spánku, zavětrila a nastražila uši k východu z nory.

Zaslechla něco, nebo se jí to pouze zdálo? Neochotně, přesto však ostražitě vykoukla z nory. Všude byl klid. Dokonce by se dalo říci, neobvyklý klid. Jen dravec sedící na jedné z větví vysokého stromu přímo nad liščí norou, sledující malou myšku přebíhající mezi stromy, zašustil křídly, když vzlétl. Pak již bylo ticho.

„A sakra, sanitka a hned takhle zrána,“ konstatoval stroze Radek. „Asi někdo nerozdejal ranní vstávání do práce,“ pokračoval v lehkém tónu. „A další!“

„Hele, támhle se něco stalo,“ upozornil vzrušeně Pavel ostatní, když projížděli křižovatkou a zahlédli na jedné z vedlejších silnic frontu aut, kamiónů a blikající majáky policejních aut.

„Dávej bacha na cestu, kreténe!“ ozval se Radek, který se stejně tak jako řidič protijedoucího auta, zvědavě ohlížel po skrumáži.

„Asi dneska někdo do práce nedojede,“ dodal další z Radkových spolucestujících.

„My už to měli taky málem za sebou. Ten debil čumí, kde co lítá, a málem nás sejmul!“ pokračoval Radek, když pro jistotu pevně sevřel volant.

„Hlavně abysme se taky někde nezasekli. Dovolený už mám málo a nerad bych to nadělával,“ ozval se další ze spolucestujících, našel si opět pohodlnou polohu a zavřel oči.

Kvílení sirén se rychle vzdalovalo, hluk motorů pomalu utichal a blikání majáků policejních aut zanikalo v krásném slunečném dni, když nedaleko trosek rozbitého auta, přestalo tlouct srdce srny. Ležela skrytá v trávě, v té době již osušené sluncem, a její tělo pomalu chladlo.

Na okraj louky vyšlo několik dalších srn, ale polekané děním na silnici se

rychle otočily, aby opět zmizely v šeru lesa.

Zato stará liška se odradit nenechala. Zavětrila, příkrčila se v malé houštině, a jakmile doznělo praskání suchých větvíček pod kopýtky srn, vyplížila se z lesa. Znovu začenicchala. Teď si byla jistá. Tento den hlady spát nepůjde. Lehla si na okraj lesa a čekala.

K místu nehody se blížilo černé auto, které ani policisté nezastavili, protože to nebyli žádní čumilové. Kousek od vraku zastavilo a z něj vystoupili dva muži v černém. Jejich obživou totiž bylo sbírání mrtvol. Nevšimaje si blýskání fotoaparátů, s vážnými tvářemi ze silnice zvedli mrtvé tělo mladíka, vložili ho do rakve, a jakmile dokončili svoji práci, otočili auto a vydali se na smutnou cestu zpět tam, odkud přijeli.

Slunce se rozkošnický rozhlíželo po krajině, když stará liška odcházela s plným břichem. Ještě jednou se ohlédla, protože jí přišlo líto nechat tam tolik jídla jen tak ležet. Ale co se dalo dělat, byla malá a příliš stará na to, aby takové sousto odtáhla s sebou.

Po krvi rudé srně mezitím přecházel hrobařík, jako kdyby jí bral míru na hrob. Očichával maso s bravurou čínského kuchaře, když vtom zaslechl podivné dunění. Zdálo se mu dokonce, že se mrtvola srny pod jeho nohama lehce chvěje. Nervózně se otočil, a téměř ochrnul hrůzou. Z lesa se k mrtvole hrnul černý proud mravenců a jejich předvoj již pochodoval po lepivém mase směrem k němu. Okamžitě vycouval o několik kroků výš, až na ochlupenou část těla. Bojovat nemělo smysl. Toto sousto bylo stejně příliš velké. Otočil se tedy a rychle se ztratil mravencům z dohledu. Nerad by se stal také jejich obětí. Přišli přece jen kvůli svému živobytí tak jako on.

Slunce již dávalo sbohem vrcholům stromů, když po úzké silnici nepříjemnými zatáčkami projížděli nic netušící řidiči. Nevěděli, co se zde stalo. Snad jen jejich vnímavější spolucestující si všimli kousku nárazníku

zapomenutého v příkopu, nebo v posledních slunečních paprscích se lesknoucích střepech.

Kolem lesa procházel hajný s puškou pověšenou přes rameno a jeho jezevčík náhle něco ucítil. Hajný se po něm ohlédl, ale měl jasný cíl své cesty a nic jiného ho nezajímalo.

„Princi, pojd’!“ okřikl svého psa, a šel dál.

František Leixner „ 2014